

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava Fašizma 7

Poslovni broj: P-1280/2024-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Rijeci, po sucu toga suda Danijeli Mandekić Lerga, u pravnoj stvari tužitelja Željka Zoričića iz Sveti Juraj, Ulica Kotlina 14, OIB 89158679555, zastupan po punomoćniku Zajedničkog odvjetničkog ureda Anita Vrkić i Iva Vrkić, odv. iz Rijeke, protiv tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, zastupana po punomoćniku Odvjetničkom društvu Šavorić i partneri, odv. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave 1. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja i pun. tužitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, zaključene uz primjenu odredbe čl. 335. Zakona o parničnom postupku (dalje ZPP), objavivši 29. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 306-202/2007 sklopljenog 18. travnja 2007. između HYPO ALPE–ADRIA-BANK d.d. te Željka Zoričića kao Korisnika kredita i Založnog dužnika i Marina Krmpotića kao Sudužnika sadržane u članku 5. Ugovora pod naslovom TROŠKOVI kojim je navedeno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju s osnova naknade za obradu kredita iznos od 970,01 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 26. travnja 2006. pa do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. pa do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 856,55 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče počevši od presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Određuje se vrijednost predmeta spora u iznosu od 970,01 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 8. kolovoz 2024. navodi da je 18. travnja 2007. sklopio s tuženikom (raniji naziv Hypo Alpe – Adria – Bank d.d.) Ugovor o kreditu br. 306-202/2007 sa promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u švicarskim francima, solemniziranog po javnom bilježniku Mariji Grozdanić – Dekleva iz Rijeke, br. OV – 8857/07. Visina odobrenog kredita iznosila je 129.670,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a kojeg je tuženik isplatio tužitelju u visini od 584.682,03 kn (77.600,64 EUR) dana 25. travanj 2007.. Radi se o potrošačkom kreditu, za rekonstrukciju kuće s rokom otplate na 25 godina. Tuženik da je u naprijed navedenom Ugovoru u članku 5. pod Naslovom: „Troškovi“ ugovorio kako se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % iznosa kredita. Temeljem Istog članka, tuženik da je ugovorio kako će tužitelj kao korisnik kredita snositi i sve ostale troškove vezane za zaključenje Ugovora i naplatu tražbine iz istog. Riječ da je o takozvanoj „ulaznoj naknadi“ u odnosu na koju ugovornu odredbu je Vrhovni sud Republike Hrvatske Presudom pod posl.br. Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. potvrdio ništetnost. Članak 3. Ugovora o kreditu da sadrži sadržaj koji je tuženik unaprijed formulirao, na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati, pa tako niti na spornu odredbu kojom se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezao tuženiku platiti naknadu za ulaznu naknadu. Dakle, evidentno da je kako je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja, tužitelju kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani, nametnuo obvezu koju on u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije mogao sagledati kao cjelinu. Tuženik da je sebi ostavio isključivu slobodu određivanja visine predmetne naknade kao i prebacio sve troškove zaključenja predmetnog Ugovora na drugu stranu, slabiju, potrošača. I više je nego jasno, kako naprijed navedeno ugovaranje ne predstavlja ravnopravan

odnos, niti ostavlja mjesta za mogućnošću pregovaranja. Radi se dakle, o ugovornoj odredbi koja je unaprijed formulirana od strane jače ugovorne strane, trgovca, ovdje tuženika na koju ugovornu odredbu tužitelj nije mogao utjecati niti je oko iste bilo pregovaranja. Radilo se o sadržaju ugovora po principu uzmi ili ostavi. Ista odredba je netransparentna, nije navedeno na što se odnosi takva naknada te je time prouzročena neravnoteža između ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Već sama činjenica da u opisanoj situaciji, naknadu za ulaznu naknadu, određuje banka jednostrano, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja. Navedena odredba da je ništetna i na temelju čl. 270 ZOO-a budući da je ugovorena naknada neodrediva i neodređena obzirom da tužitelj nije upoznat s parametrima temeljem kojih će se takva naknada zaračunati tužitelju niti se na tužitelja smiju prebaciti svi troškovi kredita, izuzev, naravno, otplate glavnice i pripadajućih ugovorenih kamata. Za napomenuti da je kako se između tužitelja i tuženika vodio sudski spor radi isplate iznosa na ime ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, promjenjivoj kamatnoj stopi te u dijelu koja se odnosi na razliku nepriznate glavnice odnosno pogrešno obračunate glavnice u konverziji, a koji spor se vodio pred Općinskim sudom u Rijeci pod poslovnim brojem: P – 886/2019, a koji je okončan Presudom kojom je naloženo tuženiku da tužitelju isplati iznos od 6.774,76 EUR na ime ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, iznos od 12.212,61 EUR na ime ništetne odredbe o valutnoj klauzuli te iznos 26.300,34 EUR na ime razlike između pogrešno obračunate glavnice u konverziji i priznate preplate u konverziji zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Iz materijalne dokumentacije tuženika, točnije Isplatnog naloga oznake HBR11-000000267, vidljivo da je kako je tuženik dana 25. travnja 2007., u specifikaciji naveo kako je tužitelju naplatio iznos od 7.308,55 HRK / 970,01 EUR preračunavajući po fiksnom tečaju za valutu Euro. Naprijed navedeni iznos, zaračunat je na način da je od ukupnog iznosa kredita, 129.670,00 CHF jednokratno naplaćena naknada u iznosu od 1,250 % na ime troška obrade kredita. Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Broj: Rev-150/2024-2 od 11. lipnja 2025.. donesenoj u parnici protiv ovdje tuženika, a pozivajući se na rješidbe istog suda Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024. (toč. 24. obrazloženja citirane rješidbe od 11. lipnja 2024.), povodom revizijskog pitanja sudi da je pravilno proglasiti ništetnim ugovora o kreditu s ovdje tuženikom o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom koja se plaća jednokratno prije korištenja kredita (toč. 1. obrazloženja presude VSRH od 11. lipnja 2025.), u uvjetima sadržanim u toč. 25. i 26. obrazloženja iste presude. Slijedom navedenoga, da valja ocijeniti kako je i u konkretnom slučaju tuženik neosnovano stekao iznos iz gornje točke ove tužbe, u skladu s odredbom čl. 1111. ZOO, te je stoga dužan tužiteljici vratiti ono što je na tako opisan način primio bez osnove – tj. na temelju ništetno ugovorene odredbe o ulaznoj naknadi.. Predlaže usvajanje tužbe i tužbenog zahtjeva pobliže opisano kao u točki I. i II. izreke presude.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, kao i prigovor zastare, a tužitelj da uopće ne navodi nijednu odlučnu činjenicu koja se odnosi na konkretan Ugovor o kreditu i spornu odredbu čl. 7. Ugovora o kreditu već ističe kako je odredba o naknadi za obradu kredita ništetna jer se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, te jer tužitelj nije imao mogućnost utjecaja na ništetnu odredbu ugovora jer je isti ugovor ponuđen tužitelju na potpis na tzv. tipskom obrascu, što tuženik osporava. Ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu

zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,25 % na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Samim pregledom Ugovora da je moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno da su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 6. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. 11. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Troškovi osoblja uključenih u pregovaranje sa strankama podrazumijevaju: (i) sastanak s klijentom koji prvi put dolazi informirati se o uvjetima i mogućnostima sklapanja ugovora o kreditu, (ii) pribavljanje osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama (vrsta financiranja, podaci o primanjima klijenta, podaci o radnom odnosu i dr.). Predviđeno minimalno vrijeme ovog sastanka iznosi 20 minuta. Predlaže odbijanje tužbe i tužbenog zahtjeva.

3. Radi utvrđenja činjeničnog stanja proveden je dokaz uvidom u cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu, a osobito uvid u ugovor o kreditu, i saslušanje tužitelja kao stranke.

4. U postupku je odlučno utvrditi jesu li parametri na temelju kojih je tuženik naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita bili predloženi tužitelju kao potrošaču na jasan i razumljiv način, a ne utvrđivati jesu li i u kojoj visini tuženiku zaista i nastali troškovi obrade kredita. Odlučno je utvrditi je li tuženik kao banka informirao tužitelja kao potrošača o toj ugovornoj odredbi na jasan razumljiv i primjeren način, te jesu li tužitelju kao potrošaču, eventualni troškovi banke transparentno predloženi u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu.

5. U postupku nije sporno da je tuženik temeljem odredbe sadržane u članku 5. Ugovora o kreditu naplatio naknadu u visini od 970,01 eura 25. travnja 2006.

6. Sporno je je li odredba članka 5. među strankama zaključenog Ugovora ništetna ugovorna odredba te je li tužitelju kao posljedica ništetnosti iste, pripada pravo na isplatu iznosa od 970,01 eura s zateznom kamatom.

7. Temeljem tako provedenih dokaza ocjena je ovoga suda da je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnom odredbe sadržane u članku 5. Ugovora o kreditu, te posljedično tome zahtjev tužitelja za povrat iznosa od 970,01 eura s

kamatom tekućom od 26. travnja 2006. pa do isplate sve na način pobliže naznačen u točki I. i II. izreke.

8. Na temelju sadržaja spisu priležeće dokumentacije utvrđeno je;

da su stranke, i to tužitelj, kao korisnik kredita i tuženik, kao davatelj kredita zaključili 18. travnja 2007. Ugovor o kreditu br. 306-202/2007 sa promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u švicarskim francima, solemniziran po javnom bilježniku Mariji Grozdanić – Dekleva iz Rijeke, br. OV – 8857/07, kojim je tuženik odobrio – i potom isplatio – ovdje tužiteljici kredit za rekonstrukciju kuće u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 129.670,00 CHF

da je u točki 5. ugovora o kreditu sadržana odredba pod naslovom: „Troškovi“, da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % iznosa kredita,

da je Ugovor o kreditu kako je to vidljivo iz sadržaja istog tipski, standardni ugovor tuženika,

da se o odredbi članka 5. među strankama zaključenog Ugovora nije pregovaralo jer tako proizlazi iz iskaza tužitelja kao stranke, da nije upućen od djelatnika banke da mora platiti naknadu za obradu kredita, a niti je istom objašnjeno a niti na što se odnosi takva naknada, niti dobio letak, brošuru ili bio upoznat o visini naknade koju treba platiti,

da tužitelj kao korisnik kredita i potrošač nije imao mogućnost utjecati na sadržaj predmetne ugovorne odredbe

da iz sadržaja ugovorne odredbe nije razvidno koliko iznosi naknada, već je određena u postotku od iznosa kredita

da tuženik nije dokazao (niti predlagao dokaze saslušanjem svjedoka) je li se o sadržaju te ugovorne odredbe pregovaralo, je li tužitelju pojašnjeno koji su to troškovi koji se banci podmiruju tom naknadom, osim što se tuženik poziva na interne akte tuženika koji da su dokaz o tome da je tužitelj mogao biti upoznat s visinom naknade, odnosno iako tuženik tvrdi da je odredba razumljiva, ne dokazuje činjenice da se pregovaralo o takvoj ugovornoj odredbi.

9. Na temelju navedenih utvrđenja, ocjena je ovog suda da je ništetna odredba 5. među strankama zaključenog Ugovora kojom je ugovorena naplata naknade i troškova obrade kredita.

10. Naime, iz navedene odredbe proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se komitent, ovdje tužitelj, obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a o sadržaju te ugovorne odredbe nije se pregovaralo, s time da iz sadržaja samog ugovora i odredbe 5. uopće nije vidljivo niti koliki je iznos takve naknade.

11. O sadržaju te ugovorne odredbe stranke nisu pregovarale niti je iz sadržaja iste uopće vidljivo od čega se sastoji ta naknada za obradu kreditnog zahtjeva i u kojoj

je visini određena, te koje je to troškove tuženik njome uopće pokriva, ovo tim više što tuženik nije dokazao niti je to iz sadržaja ugovora mogao utvrditi ovaj sud je li tuženik kao banka uopće imao kakve stvarne troškove vezano uz sklapanje ugovora o kreditu niti visinu istih.

12. Iako tuženik tijekom postupka ukazuje da su se tom naknadom podmirivali troškovi poput: troškovi osoblja, stadija obrade, troškova odjela tuženika koje obavlja obradu kredita nakon odobravanja kredita, (tzv. „Back office iitd, , osim što iznesene činjenične tvrdnje nije dokazao niti predlagao izvođenje dokaza na navedene okolnosti, opisani navodi ne ukazuju na valjanost odredbe članka 5. ugovora , s obzirom da iz sadržaja među strankama zaključenog ugovora te predmetne ugovorne odredbe uopće nisu jasno i određeno navedeni troškovi koje banka tom naknadom podmiruje niti su tužitelju kao potrošaču te slabijoj ugovornoj strani, jasno i određeno navedeni i ukazani troškovi koji će biti podmireni naplatom te naknade. Iz iskaza tužitelja kao stranke proizlazi da tužitelju kao potrošaču prilikom sklapanja ugovora, izuzev što mu je ukazano koji iznos treba platiti , uopće nije ukazano niti objašnjeno koji to troškovi banke se time podmiruju, te koje to troškove tuženik kao banka uopće ima u navedenoj visini.

13. Ugovor o kreditu zaključen je 18. travnja 2007. pa se na sadržaj tog Ugovora, u pogledu primjene materijalno pravnog propisa glede pitanja da li su neke odredbe istoga nepoštene s obzirom na činjenice i okolnosti koje tužitelj iznosi u ovoj tužbi po ocjeni ovoga suda imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003 dalje ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja tog ugovora.

14. Odredbom čl. 81 ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nedopuštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

15. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radio o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81 st. 2 ZZP/03).

16. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 81. st. 4 ZZP/03).

17. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor (čl. 83 ZZP/03).

18. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 84 ZZP/03).

19. Nadalje odredbom čl. 87 st. 1 ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

20. Ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (čl. 87 st. 1 i 2 ZZP/03).

21. U članku 1021. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – u nastavku teksta: ZOO), propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom odredbom je definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Polazeći od sadržaja odredbe čl. 1021. ZOO-a kao cijena kapitala propisana je samo kamata iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti bilo kakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

22. Po ocjeni ovoga suda nišetna je odredba ugovora o kreditu kojom je korisnik kredita obavezan tuženiku kao banci platiti jednokratnu novčanu naknadu i to prilikom prvog korištenja kredita, bez preciziranja i određivanja koji su to eventualni stvarni troškovi kredita koje tuženik kao banka naplaćuje odnosno koje pokriva tako ugovorenom jednokratnom naknadom a kako su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa, stranke dužne pridržavati se načela savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a te kako su pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO-a to u situaciji kao što je konkretna kada u ugovoru nije jasno i određeno navedeno koje to troškove banka ima i koje to svoje troškove naplaćuje iz jednokratne naknade, to je ugovorna odredba kojom tuženik kao banka i jača ugovorna strana prilikom prvog korištenja kredita s osnova jednokratne naknade naplaćuje novčani iznos prema Odluci o Tarifi, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ugovorna odredba koja po ocjeni ovoga suda uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, a što znači da je navedena odredba u smislu odredbe članka 96. stavak ZZP, nepoštena, te u smislu odredbe članka 102. stavak 1 ZZP nišetna slijedom čega je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja i u tom dijelu te odlučeno kao u točki I. izreke presude.

23. Kako između stranka nije sporno da je tuženik kao banka prilikom plasmana kredita naplatio tu naknadu, to je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu mu predmetnog iznosa s kamatom tekućom od dana stjecanja valjalo prihvatiti te odlučiti kao u točki II. izreke presude.

24. Kako je odredba Ugovora (čl. 5.) nišetna te ne proizvodi pravne učinke to je tuženik u obvezi vratiti tužitelju sve ono što je primio temeljen navedene nišetne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. ZOO-a s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a.

25. Naime, odredba čl. 5. Ugovora nišetna je te ne proizvodi pravne učinke to je tuženik u obvezi vratiti tužitelju sve ono što je primio temeljen navedene nišetne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. ZOO-a s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a kako je to tužitelj u ovoj pravnoj stvari i zatražio a koja zakonska zatezna kamata se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od

godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

26. Isto tako, ukoliko se na predmetni ugovorni odnos ne bi imale primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača, po ocjeni ovog suda i u tom slučaju ugovorna odredba ništetna je sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima (čl. 322 ZOO-a).

27. Odredbom čl. 296. st 1 ZOO-a propisano je da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

28. Budući da je tuženik kao banka i jača ugovorna strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ugovorio za tužitelja kao fizičku osobu i korisnika kredita, obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, a da prethodno nije upoznao tužitelja na što se takva naknada odnosi, niti je o toj ugovornoj odredbi pregovarao sa tužiteljem, već na unaprijed standardnom tipskom obrascu ugovorio odredbu o plaćanju naknade suprotno načelu savjesnosti i poštenja, to je sud ocijenio da se radi o ništetnoj ugovornoj odredbi, te presudio kao u točki I. izreke presude.

29. Tuženik nije uopće osporio činjenicu da se radi o odredbi o kojoj stranke nisu pregovarale, a na tu okolnost dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke predložio je samo tužitelj, dok tuženik nije predlagao personalne dokaze, pa sud zaključuje da se radi o odredbi o kojoj stranke nisu pregovarale, pa je odredba ocijenjena ništetnom.

30. Slijedom svega naprijed iznijetog valjalo je odlučiti kao u točki I. i II. izreke presude.

31. Po tuženoj istaknuti prigovor zastare nije osnovan. Zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, kako je to propisano odredbom čl. 215 ZOO-a time da se na konkretnu novčanu tražbinu primjenjuje opći zastarni rok od pet godina.

32. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. donio je zaključak za zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05, odnosno članak 104. stavak 1. ZOO/91, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju tražbina tužitelja nije mogla zastarjeti jer zastarijevanje počinje teći tek pravomoćnošću ove odluke kojom su utvrđene ništetnim predmetne odredbe Ugovora o kreditu.

33. Kako se u kolektivnom sporu radi zaštite prava i interesa potrošača korisnika kredita s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u CHF nije raspravljalo o ništetnosti odredbe o jednokratnoj naknadi to zastara u dijelu kojim tužitelj zahtjeva isplatu u tom dijelu počinje teći od pravomoćnosti odluke u ovoj pravnoj stvari pa zahtjev tužitelja u tom dijelu evidentno nije u zastari.

34. Isto tako, ukoliko se na predmetni ugovorni odnos ne bi imale primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača, po ocjeni ovog suda i u tom slučaju ugovorna odredba ništetna je sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima (čl. 322 ZOO-a).

35. Odredbom čl. 296. st 1 ZOO-a propisano je da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

36. Budući da je tuženik kao banka i jača ugovorna strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ugovorio za tužitelja kao fizičku osobu i korisnika kredita, obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, a da prethodno nije upoznao tužitelja na što se takva naknada odnosi, niti je o toj ugovornoj odredbi pregovarao sa tužiteljem, već na unaprijed standardnom tipskom obrascu ugovorio odredbu o plaćanju naknade suprotno načelu savjesnosti i poštenja, to je sud ocijenio da se radi o ništetnoj ugovornoj odredbi, te presudio kao u točki I. izreke presude.

37. Tuženik nije s uspjehom osporio činjenicu da se radi o odredbi o kojoj stranke nisu pregovarale, da je suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a niti je tuženik dokazao da je tužitelju obrazložio na što se takva naknada odnosi.

38. Slijedom svega naprijed iznijetog valjalo je odlučiti kao u točki I. i II izreke presude.

39. Odredbom čl. 35 st 1 ZPP-a propisano je da kad je za utvrđivanje stvarne nadležnosti, sastava suda i u drugim slučajevima predviđenim u ovom zakonu mjerodavna vrijednost predmeta spora, kao vrijednost predmeta spora uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva. Kako je tužitelj kao vrijednost predmeta spora označio iznos od 1.500,00 eura, a kondemnatornim zahtjevom u točki II. petita tužbe traži da sud odluči o zahtjevu za isplatu iznosa od 970,01 eura, to je sud po prigovoru tuženika odredio vrijednost predmeta spora upravo tom iznosu, i odlučio kao u izreci rješenja.

40. Tužitelju je temeljem odredbe čl. 154. stavak 1. ZPP-a priznat parnični trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku budući je u cijelosti uspio u sporu, i to imajući u vidu vrijednost predmeta spora (vrijednost boda 75), i to trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 eur (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika), trošak pristupa na dva ročišta u iznosu 150,00 eura svako (Tbr. 9. t. 1. Tarife), trošak sastava podneska od dana 12. studeni 2024. u iznosu od 150,00 eura (Tbr. 8. t. 1 Tarife), uvećano za pdv 25% (150,00 eura), kao i trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura, pristojbu za presudu u iznosu od 80,00 eura, odnosno parnični trošak u iznosu od 856,55 eura. Stoga je valjalo presuditi kao u točki III. izreke presude.

41. U preostalom dijelu zahtjev tužitelja kao visoko postavljen, i budući nije bio nužan za vođenje postupka, valjalo je odbiti, i presuditi kao u točki IV. izreke presude.

U Rijeci 29. rujn

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi ovome sudu u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-e04f5**

Kontrolni broj: **06944-b8bd1-1b0ad**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.